

Den flickan.

Den lilla flickan går sakta längst med vägen. Regnet faller ner över den gråa himmlen. Ingen ser skillnaden på om hon gråter, eller om det är regnet som faller ner längst med hennes kinder. Hon går ensam, med saknaden som skaver i minnerna. Hon fortsätter och går, förjer vägen. Hennes högsta önskan just nu är att regnet ska spola ner henne. Regna bort hennes existens. Ingen skulle sakna henne. De skulle inte ens märka att hon var borta eller när hon försvann. Mer eller mindre osyndlig, går hon framåt, tyst stilla, ingen lägger märke till henne.

Den flickan grät, i ensamhet, i hemlighet,

utan att någon såg eller visste var hon var. Där saknaden skavde i hennes spår.

Hon gick tyst för att försöka gå vidare.

Hon kom framåt, men inte vidare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lojsan med Poeter.se id #2805 innehar upphovsrätten